

Scheetkussen verplicht

Boulevardkomedies: het gesubsidieerde Vlaamse theater haalde er de laatste vijftien jaar de neus voor op. Hadden (hebben?) we zwaardere wereldproblemen aan het hoofd dan het spel met ontrouwe echtgenoten gepurgeerd te zien in belegen situatiehumor? Misschien. Is de keuze om het publiek nu toch op dergelijke komedies te trakteren een toegift aan de E-factor (entertainment) of schuilt er meer achter, namelijk de vraag hoe dat materiaal de 21ste eeuw binnen te brengen?

Met nauwelijks enkele weken verschil gingen twee stukken van Georges Feydeau (1862-1921), de *roi* van de Franse boulevardkomedie, in première. Het Kortrijkse theater Antigone zette in *Feydeau* vooral de rem op de humor en betastte de grimmige onderbuikblues. Het Antwerpse collectief de Roovers doet met *Le dindon* (1896) het tegenovergestelde en gaat radicaal voor de komedie: met alle bijbehorende clichés, maar met een hedendaagse ironiserende knipoog.

De plot van *Le dindon* is in wezen 'poep'-simpel: iedereen dekt een ander dan zijn/haar wettelijke wederhelft, maar houdt het liefst dat potje gedekt. Pontagnac (Herwig Ilegems met Borat-allure) komt aanwaaien bij Vatelín (Robby Cleiren) nadat hij diens vrouw (Sofie Sente) heeft achternagezeten. Zij beweert pas een minnaar te nemen als haar ter ore komt dat haar man haar bedriegt, maar houdt in feite al

aan met *Rédillon* (Warre Borgmans in zijn nopjes). Vatelín heeft de handen vol aan een Londense onenightstand (Carly Wijs). Voeg daarbij de desbetreffende eega's en je krijgt het standaardrecept van de boulevardkomedie: een kluwen van intriges, misverstanden, seksuele kolder en een eind goed, al goed.

De Roovers gooien zich met zichtbaar spelplezier in hun rol(len) bijgestaan door het obligate scheetkussen en matrassen. Tekenend is dat de lach bij het hedendaagse theaterpubliek minder gegeneerd wordt door Feydeaus tekst, maar wel door het spel met theatrale vervreemding: de introductie waarin de toneelwetten van de vaudeville uit de doeken worden gedaan, de al dan niet bedoelde tussenkomsten van de souffleur, acteur Bert Haelvoet die tijdens een hectische scène in wanhoop uitroept: "Kunt ge nog iets anders verzinnen, Feydeau!"

Antigone probeerde in *Feydeau* naar psychologische diepgang te delven maar botste op het wezen van de komedie (= om te lachen), de Roovers entertainen door hun ironische spel met clichés. De vraag blijft: is het mogelijk om vandaag (nog) een dergelijke komedie op te voeren met geloof in de kracht van de tekst an sich? Kortom, hoe de houdbaarheidsdatum van een eeuw oude boulevardkomedie te overschrijven? (LILA)

Op tournee tot 3/5, www.deroovers.be

■ De plot is 'poep'-simpel: iedereen dekt een ander dan zijn/haar wettelijke wederhelft.